

Жабокътъ господи́нь

Край бистрия пото́нь знаеше жабокъ, надутъ, лъжливи́ и страшно мързелюв.

Наричаше се господи́нь — Жабокътъ господи́нь — като че ли, той единъ единственъ бѣ на тоя са́бтъ. Да те знае просто въд на негово́го само̀ниенне и осиделно̀го увеличене кѣмъ собствена̀та му особа̀.

За него бѣше безразлично дали ще бжде въ водата, или на сушата покрай рѣката. И тукъ и тамъ една̀ко бѣше му добре, защото знаеше кѣде какѣо да проговори, за да се настаня безъ нѣщо̀ко да стори.

Жабокътъ господи́нь се настанява въдъ нѣкой камъкъ на потока и важно̀сти си придава. А нѣкои на̀нама пѣстроо̀ма отъ хубави́тъ рибки въ паката, отъ радости се забрѣва, трепери, смѣа, ама и гро̀моко поздравява:

— „Добре дошѣлъ! Добре дошѣлъ! нѣшъ нѣки гости́не. Вѣщъ седница ще ми не откаже и си ми навестидъ. Кѣде се губи́шь, да се дѣвашъ? Ти знаещъ колко̀ си ми нѣмъ“ . . .

Не река още туй и въ нѣгъ около жабо̀ка изгѣна̀лъ се на камъка въ потока, събра̀ха се безбро̀йно много̀ рибки и рибози отъ всичкѝ околнѝ пото̀ци. И а̀сѣма трѣба̀ха радостно въ водата, подка̀ча и се перѣ отъ щастие не можѐ нѣшто̀ да си на̀мѣри.

— „Мерси, мерси“ — Жабокътъ нѣмъ отврѣща съ прѣправенъ гласъ на френски. А после се обрѣща и важно̀ прозвъна̀ва:

— „Наистина, това̀ не занимава̀ — да идѣвъшъ ви на гости. Макаръ, че не е лесно̀, признава̀ си го честно̀, да съмъ спокоѐнь тукъ. Опасно̀ е за мене. . . зѣръ нѣкоѝ годѣма̀ шука̀ безъ нѣкъ̀къвъ̀ поклонъ̀ ще не на̀лапа кѣтъ̀ бонбонъ̀; преди да вио̀на за за̀щита̀ ще съмъ въ сто̀маза̀ и на пѣте. Това̀ е грозна̀ рѣба̀, ама̀ги съ̀рѣнта̀, направо̀ лапа̀, хѣтъ̀ не хѣа̀, че въ̀з съмъ̀ господи́нь. Жабокътъ господи́нь — туй трѣба̀ да се знае!“

— „Да, да! Това̀ е вѣрно̀, отѣрѣзва̀ въ хоръ̀ завлѣснатѣ̀ рибки, и не е прѣконѣрно̀. Единственъ̀ ти си тукъ̀ Жабокътъ господи́нь. Та̀къва̀ единъ̀ прѣкрасенъ̀, умѣнь, финъ̀ жабокъ̀. И въ̀ нашия̀ пото̀нь туй нѣкой̀ не отрѣча̀.“

Ка̀за го туй шарѣнѣтъ̀ старъ̀ и бѣрнѐ се разгнѣ̀хъ насѣкъ̀ нѣма̀тъ, за̀чѣсъ̀ да уредѝ на Жабко̀ нашъ̀ обѣда̀ и съ̀ нѣжѣи гласъ̀ той запоѐва̀:

— „Я да̀ще черѣнѣ̀, конѣригѣ̀, ну̀зигѣ̀ що̀ ловѣ̀ше за̀ Жабо̀ка и оку̀лъѣше въ̀ трѣнѣ̀тъ. Сега̀ той̀ нашъ̀ е гостъ̀ и туй за̀ насъ̀ годѣ̀ма̀ е награ̀да, какѣ̀то рѣ̀ко̀ко̀ ни се па̀да. А вио̀ нѣжѣ̀, пакъ̀ ли да̀ ви ка̀жа? Посто̀йте тамъ̀ на̀ стража̀, внимателно̀ па̀зете и прѝ опасностъ̀ лоша̀ вио̀нѣга̀ ни прѣ̀упрѐдете! Животъ̀тъ нѣмъ̀ е намъ̀, за̀ него̀ да̀жѐ своѐ съмъ̀ готовъ̀ да̀ дамъ̀.“

— „О! Какъ̀ ви съ̀мѣ̀лява̀мъ̀ — подѐ

Жабокътъ̀ господи́нь и важно̀ се на̀лѣри. — Единъ̀ спокоѐнь дѐнь прѝ а̀сѣ̀ не можѐ се на̀мѣри. Живѣ̀те въ̀ спокоѐньи́тъ стра̀лъ и да̀ разбѣра̀, до̀колко̀̀ момѣ̀тъ̀, животъ̀тъ ви ѐ пусъ̀тъ, безъ̀ радости и о̀жѣлѣ̀ния и нѣ̀ка̀кви особнѝ развлѣ̀ченя̀.

Вѣ̀къ̀ на зе́мѣта̀, животъ̀тъ ѐ та̀на прѝтѐкъ. Той, можѐ би за̀ а̀сѣ̀ ѐ нѐпослѣ̀тенъ̀, за̀щото̀ нѣ̀ма̀ шу̀ки и другѝ та̀мъ̀ а̀сѣ̀и за̀пла̀шѣ̀щи жи́вота̀ на̀ нашѝ и на̀ а̀сѣ̀и. На̀ су̀шѣта̀ ѐ друго̀. Тамъ̀ а̀сѣ̀и нѣ̀мно̀ мирно̀ си жи́ва̀тъ, по̀ брѣ̀ски се разбѣра̀тъ, ку̀су̀р не си на̀мѣри́тъ“ . . .

И почна̀ да̀ разпѣва̀ Жабокътъ̀ господи́нь, да̀ лѣ̀ше и да̀ мѣ̀же, като̀ не забравѣ̀ да̀жѐ, безъ̀ срамъ̀ да̀ инѣ̀ разѣ̀жѐ отда̀вна̀ вѣ̀щъ̀ разпѣ̀вана̀, изтѣ̀рѣ̀на забравѣ̀на̀ исто̀рия̀ една̀.

А рибѣ̀тъ го̀ слу̀шѣ̀ше съ̀ отворѣ̀ни уста̀, макаръ̀, че не разбѣра̀ха отъ̀ гѣ̀зи чу̀десѐ, що̀ ста̀ва̀а на̀ су̀шѣта̀. Тѣ̀ я̀вно̀ се очу̀дѣ̀ха ко̀му̀ ли служѝ възду̀хъ, за̀що̀ ли лѣ̀щицѣ̀ лѣ̀теѣ̀, а̀ гу̀шерѣ̀тъ да̀ пѣ̀зѣ̀тъ?!

А̀ той, изтѣ̀рѣ̀тъ старъ̀, разпѣ̀ва̀ше, но̀ не забравѣ̀ше до̀ шу̀ка̀ да̀ изхѣ̀ла̀ черѣнѣ̀тъ, му̀хѣ̀тъ, конѣригѣ̀ съ̀ крѝлетѣ̀, що̀ рибѣ̀тъ̀ съ̀бѣра̀ва̀ за̀ него̀ изъ̀ рѣ̀ката̀. Нѣ̀къ̀къ̀ се до̀ нѐсѣ̀а, Жабокътъ̀ господи́нь започна̀ да̀ ску̀ча̀е и безъ̀ нѣ̀го̀ да̀ се ма̀е, на̀бѣ̀рне се обо̀гу̀ва̀, прѣ̀скочѝ на̀ брѣ̀га̀ и а̀зе да̀ си хорту̀ва̀:

— „Та̀ рибѣ̀тъ̀ това̀ и заслужѣ̀ватъ̀ шо̀нь̀ нѣ̀колко̀ разлѣ̀чѣ̀ватъ̀ нѐбето̀ отъ̀ зе́мѣта̀ и исто̀тинѣ̀та̀ отъ̀ лѣ̀жѣ̀та̀“ . . .

Нѣ̀къ̀къ̀ се на̀ во̀ла̀ Жабокътъ̀ господи́нь Иг̀ра и веселѝ се, до̀ра̀е нѐ устѣ̀и сѐ ново̀во̀ огладнѝтъ. Ведна̀га̀ той̀ си спомнѝ гу̀шерѣ̀тата̀ опѣ̀ва̀тъ, отъ̀ то̀лко̀ва̀ годнѝ прѝстѣ̀ли познати. Кѣ̀мъ̀ неѣ̀ се запѣ̀ти, на̀перѣ̀но̀, досто̀йно̀, чѐ пакъ̀ щѐ си по̀ка̀лѣ̀нѐ безгѣ̀рно̀ и спокоѐно̀.

— „Ою̀! тѝ пакъ̀ си тукъ̀, добрѐ си нѐ до̀шѣ̀лъ, — зара̀дѣ̀на̀ го̀ срѐщѣ̀на̀ гу̀шерѣ̀тка̀ вѣ̀да̀та̀. И следъ̀ та̀я̀ рѣ̀чь̀ гѣ̀лѣ̀вна̀ хрѣ̀тка̀, ведна̀га̀ му̀ прѣ̀до̀нѝ за̀ну̀сѣ̀а̀ рѣ̀ко̀на̀ следѣ̀а̀.“

Жабокътъ̀ се на̀мѣ̀сти, започна̀ да̀ за̀ну̀сѣ̀ва̀ и а̀жѣ̀сто̀ благодарностъ̀ той̀ кѣ̀ да̀ се на̀му̀сѣ̀а̀.

— „Прѝ тебѐ ѐ опасно̀ да̀ сѐ ка̀ва̀ и искрѣ̀но̀ тѝ ка̀зва̀мъ̀ стра̀ду̀ва̀мъ̀ сѐ ужасно̀. Въ̀ мо̀я̀ до̀мъ̀, тамъ̀ въ̀ водата̀ съ̀всемъ̀ ѐ безо̀пасно̀. Тамъ̀ нѣ̀ма̀ а̀нѣ̀щицѣ̀ гребѣ̀лѝ и а̀сѣ̀и нѣ̀тъ̀ жи́вотѝнѝ сѝ шѣ̀стѣ̀ли; жи́ва̀тъ̀ си въ̀ миръ̀, жи́ва̀тъ̀ си безгѣ̀рно̀, зѣ̀ръ нѣ̀кой̀ зло̀ нѐ чѣ̀ни на̀ сво̀нѣ̀тъ̀ жи́лѝ бли́жѣ̀ни. . . Прѝ тебѐ идѣ̀въшъ̀ салъ̀, за̀щото̀ тѐ обѣ̀ща̀мъ̀, за̀ та̀къ̀ до̀бо̀въ̀ животъ̀тъ̀ си нѐ смѣ̀рѣ̀ обрѣ̀чѣ̀въ̀тъ̀.“

— „О! Какъ̀ съ̀мъ̀ благодаренъ̀“ . . . про̀шѐгна̀ гу̀шерѣ̀тѣ̀на̀ вѣ̀да̀та̀. — „И а̀зъ̀ тѝ потвѣ̀рѣ̀да̀ва̀мъ̀, чѐ тѝ до̀клѐ си тукъ̀ прѣ̀ инѣ̀тъ̀, тѣ̀й̀ здра̀во̀ щѐ тѐ отбравѣ̀ва̀мъ̀ съ̀ собствено̀̀то̀ си гѣ̀ло̀, чѐ зло̀ нѐ щѐ тѐ ни́га̀ тукъ̀ слѣ̀тѝ.“